

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014, č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 18. 8. 2014 č.j. 1339785/14/AB (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta žalobcova žádost o dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 28. 2. 2014.
2. Žalobce v žalobě namítal nesprávnost hodnocení žalovaného o tom, že nájemní vztah k rodinnému domu nezakládá nárok na dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení. Podle žalobce již z logiky věci vyplývá, že je-li pronajata věc, jsou pronajaty i všechny části takové věci; uzavřením nájemní smlouvy se proto nájemce domu stává současně nájemcem bytů, které jsou součástí domu. Žalobce dospěl k závěru, že jelikož je nájemcem bytu, pro který požádal o příspěvek na bydlení, má nárok na příspěvek na bydlení. Dále namítal, že opačný výklad by byl kromě toho nesmyslný, jelikož fakt,

zda bude či nebude příspěvek na bydlení poskytnut, by záležel pouze na tom, jak by byl například v nájemní smlouvě rodinného domu obsahujícího jeden byt formálně uveden předmět nájmu – pokud by předmětem nájmu byl „byt v rodinném domě“, příspěvek by mohl být poskytnut, pokud by však předmět nájmu byl uveden jako samotný „rodinný dům“, nárok na příspěvek by nebyl dán; takový výklad je proto třeba odmítnout jako nesprávný. Žalobce rovněž namítal, že zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „občanský zákoník“), výslovně prikazuje použití analogie pro pojem dům a byt, pokud jde o nájem pro účel bydlení, ve svém § 2236 odst. 3. Dále brojil proti tvrzení žalovaného, že § 61 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, má přednost před § 45 odst. 2 s.ř. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný rovněž pochybil, pokud vůbec přezkoumával vznik nároku na dávku týkající se nájmu domu; podle § 89 odst. 2 s.ř. je totiž oprávněn přezkoumávat správnost napadeného rozhodnutí toliko v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné uvedl, že žalobce předložil nájemní smlouvu k domu na adrese Z.; ve smlouvě je uvedeno, že se jedná o dům se dvěma bytovými jednotkami. Žalovaný upozornil, že tato nájemní smlouva však není a nemůže být pro správní orgán relevantní; zákon přiznává příspěvek na bydlení pouze nájemci nebo vlastníkovu bytu (§ 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb.); mohlo by se zdát, že se jedná o přílišný formalismus a nemělo by být rozhodné, zda jde o byt či dům, ale z dalších ustanovení vyplývá, že zákon opravdu přispívá pouze nájemcům bytu. Podle žalovaného z odst. 2 téhož ustanovení vyplývá, že za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, v níž se byt, který vlastník užívá, nachází; zákon zde pracuje i s pojmem nemovitost („Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá....“), ale výslovně se zde omezuje na byt, který vlastník užívá. Žalovaný podotkl, že pokud jde o nájemce, o nemovitosti zákon nehovoří, pokud by měl na mysli, že se zde myslí i nájem domu, jistě by to uvedl výslovně jako v případě vlastníka (vlastník musí užívat byt, nikoli celou nemovitost); pokud v této souvislosti přihlídneme k účelu a smyslu tohoto ustanovení, je jím přispíváno na bydlení osobám, jejichž příjmy nepokrývají jejich náklady na bydlení. Žadatel o dávku je mimo jiné povinen k žádosti doložit prohlášení, že jeho celkové majetkové a sociální poměry mu neumožňují řešit problém bydlení jinak než podáním žádosti o příspěvek na bydlení ve smyslu § 68 odst. 1 písm. e) zákona č. 117/1995 Sb. Žalovaný má za to, že bytovou situaci žalobce jinak řešit lze – pronájmem bydlení přiměřeného jeho majetkovým poměrům; pokud je žalobce osobou bez příjmu a je společně posuzován s jednou další osobou, není přiměřeným bydlením dům se dvěma bytovými jednotkami (s šesti ložnicemi, dvěma obývacími pokoji a dvěma kuchyněmi) s nájemným 25.000 Kč měsíčně. Co se týče žalobcova odkazu na § 2236 odst. 3 občanského zákoníku, podle žalovaného je toto ustanovení použitelné ve vztahu soukromoprávním, nikoliv veřejnoprávním; pokud má veřejnoprávní předpis vlastní ustanovení týkající se nájmu bytu, nelze ustanovení občanského zákoníku použít, zvláště pak v případě, kdy takové užití není v souladu se smyslem a účelem zákona. Žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 31. 5. 2014 podal žádost o příspěvek na bydlení prostřednictvím veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu, přičemž toto podání bylo potvrzeno podáním zaslaným z datové schránky žalobce dne 1. 6. 2014. Žalobce požádal o přiznání dávky ode dne 28. 2. 2014. Ve správním spise je založena kopie nájemní smlouvy ze dne 27. 8. 2013 doručená správnímu orgánu prvního stupně dne 5. 12. 2013, z níž vyplývá, že žalobce jako nájemce uzavřel nájemní smlouvu na rodinný dům o velikosti 200 m² s příslušenstvím na adrese Z., P.; dům se skládá ze dvou bytových jednotek (jednotka 3+1 složená ze dvou ložnic, obývacího pokoje a kuchyně s plynovým sporákem, lednicí, pračkou a jednotka 5+1 tvořená čtyřmi ložnicemi, obývacím pokojem s jídelnou a kuchyňským koutem se spotřebiči – myčkou, mikrovlnnou troubou, varnou deskou, elektrickou troubou, lednicí); součástí domu jsou dvě koupelny a dva samostatné záchody; dům je vybaven plynovým topením s centrálním ohřevem užitkové vody, pračkou a vřívou vanou; nájemce je oprávněn užívat zahradu domu. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 8. 2014 č.j. 1339785/14/AB byla zamítnuta žalobcova žádost pro nedoložení požadovaných dokladů. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP, jímž bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Ohledně odvolací námitky žalobce, že správní orgán prvního stupně postupoval nesprávně, když vyzval žalobce k odstranění nedostatku předepsaných náležitostí žádosti dle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., neboť měl postupovat dle § 45 odst. 2 s.ř. a poté případně řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) s.ř., žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně posoudil právní otázku správně a postupoval zcela v souladu se zákonem č. 117/1995 Sb., neboť § 61 tohoto zákona upravuje povinnost a odpovědnost oprávněné osoby – příjemce dávky – a osoby společně posuzované, a vzhledem k tomu, že se jedná o zvláštní zákon upravující nárok na dávky státní sociální podpory, má tento zákon přednost před obecnými zákony, v tomto případě před s.ř. Žalovaný dále zjistil, že žalobce nereagoval na výzvu týkající se doložení aktuální nájemní smlouvy na byt, ve kterém bydlí, a sdělení počtu osob, které bydlí ve stejné bytové jednotce; z předložené nájemní smlouvy žalovaný zjistil, že předmětem nájmu je rodinný dům o velikosti 200 m² s příslušenstvím v P., ul. Z. a že dům se skládá ze dvou bytových jednotek, a to 3+1 a 5+1; dále je v nájemní smlouvě na rodinný dům uvedeno, že spolu s nájemcem budou užívat dům ještě další osoby (5 osob). V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný upozornil, že nárok na dávku státní sociální podpory, příspěvku na bydlení, vzniká při splnění podmínek daných zákonem č. 117/1995 Sb., přičemž jednou z podmínek nároku je splnění podmínky vlastnictví nebo nájemního vztahu k bytu; z uvedených skutečností však vyplývá, že žalobce doložil nájemní smlouvu na rodinný dům, nikoli nájemní smlouvu na byt. Vzhledem k tomu, že nájemní vztah k rodinnému domu nezakládá nárok na příspěvek na bydlení, a jelikož žalobce nedoložil požadovanou skutečnost, a to nájemní vztah k bytu, byla žádost o příspěvek na bydlení v souladu s § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. zamítnuta.

7. V § 24 odst. 1 a 2 zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

„(1) Nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a

b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

(2) Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, mají-li k bytu společné nájemní právo. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba od zániku členství v bytovém družstvu do uplynutí lhůty k vyklizení bytu, doba od smrti nájemce služebního bytu nebo bytu zvláštního určení do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu a doba od trvalého opuštění služebního bytu nebo bytu zvláštního určení jeho nájemcem do uplynutí lhůty k vyklizení tohoto bytu.“

8. Ze znění § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. je jednoznačné, že nárok na příspěvek na bydlení mají (za splnění dalších podmínek) pouze vlastníci a nájemci bytu (s tím, že dle § 24 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu – to však není případ žalobce, který byl v rozhodném období nájemcem, nikoliv vlastníkem nemovitosti, ve které se nacházejí dvě bytové jednotky), přičemž žalobce tuto podmínku nesplňoval. Soud upozorňuje, že podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. nelze vykládat extenzivně.

9. V této souvislosti lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 8 Ads 142/2015-50: „Příspěvek na bydlení patří do systému dávek státní sociální podpory podle zákona o státní sociální podpoře. Jedná se o dávku poskytovanou v závislosti na výši příjmu, tj. o dávku tzv. testovanou; záleží tedy na vůli zákonodárce, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statusu (tzn. dle výše příjmu, užívacího titulu k obývané nemovitosti apod.) [srov. § 2 písm. a) bod 2. zákona o státní sociální podpoře a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2010, čj. 3 Ads 61/2010 – 48, č. 2268/2011 Sb. NSS].

Judikatura Nejvyššího správního soudu v této souvislosti zdůraznila, že „rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je tak především záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je zásadně na politicky zformulované vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2008, čj. 4 Ads 2/2007 – 72, a ze dne 27. 8. 2015, čj. 2 Ads 168/2015 – 34; veškerá zde citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na <http://www.nssoud.cz>).

Ze shora uvedeného je zřejmé, že pokud zákonodárce omezil okruh osob, jimž přiznal nárok na příspěvek na bydlení, pouze na vlastníky a nájemce bytů, jednalo se o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož zásadně nepřísluší soudní moci zasahovat. Zásah soudní moci by

přícházel v úvahu pouze v případě, pokud by zákonodárce nerespektoval meze dané ústavními předpisy.

Extenzivní výklad § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře přitom nelze odůvodnit poukazem na soulad s ústavním pořádkem, neboť ústavní pořádek nezaručuje žadatelům o příspěvek na bydlení ani určitou výši této dávky, ani nárok na dávku jako takový (k tomu srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ads 168/2015 – 34). Ani Ústavní soud ve své judikatuře nepřikročil k extenzivní interpretaci tohoto ustanovení. V této souvislosti lze poukázat například na usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 138/01, v němž se Ústavní soud zabýval případem stěžovatelky, která se domáhala příspěvku na bydlení, ačkoli užívala byt pouze z titulu podnájemní smlouvy. Jednalo se o obdobnou situaci jako v nyní projednávané věci, neboť věcné břemeno (služebnost) doživotního bydlení patří vedle podnájmu mezi poměrně frekventované užívací tituly nemovitostí určených k bydlení, avšak nezmiňené v § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře.

Ústavní soud v uvedeném usnesení sp. zn. I. ÚS 138/01 konstatoval, že § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. podmiňuje nárok na příspěvek na bydlení existencí vlastnického nebo nájemního vztahu k bytu (obytné místnosti). Nedostatek splnění této zákonné podmínky „nelze nahradit rozšiřujícím výkladem a dovodit tak, že nárok na příspěvek má i ten, kdo užívá byt na základě podnájemního vztahu. Řešení spočívající v nahrazení nedostatku zákonem stanovené podmínky pro přiznání příslušného nároku extenzivním výkladem právního předpisu orgánem právo aplikujícím by bylo postupem jdoucím nad zákon a – pokud by tak učinil soud – postupem porušujícím ustanovení čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR. Nemožnost extenzivního výkladu při posuzování, zda byly splněny všechny podmínky pro přiznání dávky důchodového pojištění (státního sociálního zabezpečení), ostatně konstatoval Ústavní soud již v nálezu ze dne 12. 12. 2000, sp. zn. II. ÚS 376/2000.“

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nelze vykládat extenzivně, a nelze tudíž přiznat nárok na příspěvek na bydlení osobám, které nesplňují podmínky výslovně uvedené v tomto ustanovení.“

10. Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015 č.j. 7 Ads 248/2015-36: „Ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře tedy omezuje okruh osob, které mohou při splnění dalších podmínek získat příspěvek na bydlení, a to pouze na vlastníka nebo nájemce bytu. Přitom existuje více právních titulů, na jejichž základě může být byt užíván. V této souvislosti lze poukázat např. na podnájem, výpůjčku či věcné břemeno. Z množiny titulů k užívání bytu zákonodárce v ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře vybral pouze některé. Jde o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož, pokud se zákonodárce pohyboval v mezích daných ústavními předpisy, nepřísluší soudu jakkoliv zasahovat.“
11. Soud se se shora citovanou judikaturou plně ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od ní v posuzovaném případě odchýlit. V dané věci nelze extenzivně interpretovat § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. i na nájemce rodinného domu, v němž se nachází bytové jednotky. Takový výklad, jež zastává žalobce, by byl jednak *contra legem*, jednak by v případě, že by se k němu soud přiklonil, představoval porušení ústavně garantované zásady dělby moci ze strany moci soudní, neboť by svévolně rozšířil autonomní

rozhodnutí moci zákonodárné (tj. přiznat konkrétně vymezeným osobám nárok na příspěvek na bydlení). Takový výklad proto dle závěru soudu nemůže obstát.

12. Žalobce dále odkazoval na § 2236 odst. 3 občanského zákoníku, podle něhož je-li k zajištění bytových potřeb nájemce pronajat dům, použijí se ustanovení o nájmu bytu přiměřeně. Soud k tomu uvádí, že toto ustanovení se vztahuje na oblast soukromého práva, resp. pouze ve vztahu k ustanovením o nájmu. Jeho účelem a smyslem je poskytnout nájemci domu stejná práva ve vztahu k pronajímateli jako nájemci bytu. V této souvislosti lze poukázat na odbornou publikaci ŠVESTKA, Jiří, DVOŘÁK, Jan, FIALA, Josef a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek V (§ 1721-2520, relativní majetková práva. 1. část). Praha: Wolters Kluwer, 2014, ISBN: 978-80-7478-638-9, kde je k § 2236 odst. 3 občanského zákoníku mimo jiné uvedeno: „*Uvedené pravidlo je novinkou, kterou občanský zákoník přinesl. Podle předchozí úpravy se totiž nájem domu posuzoval jako obecný nájem podle § 663 a násl. zák. č. 40/1964 Sb. S ohledem na přechodné ustanovení § 3074 odst. 1 se ustanovení občanského zákoníku o nájmu bytu použijí i na nájmy domů, které vznikly před 1. 1. 2014. Tito nájemci tedy účinností občanského zákoníku získali vyšší stupeň právní ochrany.*“ Dané ustanovení dle závěru soudu má zajistit vyšší ochranu nájemci domu vůči pronajímateli (stejnou jako u nájemce bytu). Účelem a smyslem tohoto ustanovení však jistě není rozšířit okruh osob, jež mají nárok na příspěvek na bydlení; kdyby se k tomuto kroku zákonodárce ostatně rozhodl, jistě by tak učinil přímo novelizací § 24 zákona č. 117/1995 Sb. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná.
13. Co se týče žalobcovy námitky o nesprávnosti tvrzení žalovaného o tom, že § 61 zákona č. 117/1995 Sb. má přednost před § 45 odst. 2 s.ř., soud ani tuto neshledal důvodnou. Podle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn. Naproti tomu v § 45 odst. 2 s.ř. je stanoveno: „*Nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).*“ Následkem neodstranění vad žádosti v předepsané lhůtě je pak zastavení řízení (srov. § 66 odst. 1 písm. c/ s.ř.). V řízení o žádosti o dávku státní sociální podpory však zákonodárce stanoví v § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. odlišný následek neodstranění vad žádosti, a sice zastavení výplaty dávky, odejmutí nebo nepřiznání dávky. Dle obecné zásady právní „*lex specialis derogat legi generali*“ je zřejmé, že zvláštní právní předpis (§ 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb.) má přednost před předpisem obecným (§ 45 odst. 2 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. c/ s.ř.). Tato námitka je proto nedůvodná.
14. Žalobce rovněž brojil proti tomu, že žalovaný přezkoumával vznik nároku na dávku týkající se nájmu domu, když v souladu s § 89 odst. 2 s.ř. měl dle žalobce přezkoumávat správnost napadeného rozhodnutí toliko v rozsahu námitek uvedených v odvolání. K tomu soud uvádí, že podle § 89 odst. 2 věty první s.ř. odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Jestliže žalobce podal odvolání proti rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, jímž byla zamítnuta žádost o příspěvek na bydlení, bylo samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího správního orgánu přezkoumat, zda žalobce má nárok na příspěvek na bydlení, nebo nikoliv. V této souvislosti tak bylo nutné posoudit nájemní smlouvu, jež byla obsažena ve správním spise, a (mimo jiné) z této smlouvy vyvodit závěr, zda byly naplněny podmínky nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu § 24 zákona č. 117/1995 Sb. S ohledem na to, že obsah nájemní smlouvy bezprostředně souvisel s naplněním podmínek nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu § 24 zákona č. 117/1995 Sb. (toliko z této nájemní smlouvy bylo možné usoudit, zda žalobce je či není vlastníkem nebo nájemcem bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu), žalovaný jako odvolací správní orgán byl povinen se touto nájemní smlouvou zabývat, aby dostal své zákonné povinnosti dle § 89 odst. 2 věty první s.ř. přezkoumat soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy (a to bez ohledu na obsah odvolacích námitek). I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

15. Soud závěrem pouze na okraj podotýká, že žalobce požádal o přiznání příspěvku na bydlení ode dne 28. 2. 2014, přičemž žádost podal správnímu orgánu prvního stupně dne 31. 5. 2014. Podle § 54 odst. 2 věty první zákona č. 117/1995 Sb. nárok na výplatu dávky nebo její části, jde-li o dávky uvedené v § 2 písm. a) bodech 1 a 2, § 2 písm. b) v bodu 1, zaniká uplynutím tří měsíců ode dne, od kterého dávka nebo její část náleží; to neplatí, jde-li o případ uvedený v § 53 odst. 1 a v § 62 odst. 5. Podle § 40 odst. 1 písm. b) s.ř. pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; není-li v měsíci takový den, končí lhůta posledním dnem měsíce. Z výše uvedeného je zřejmé, že posledním dnem lhůty pro podání žádosti o příspěvek na bydlení náležející žalobci ode dne 28. 2. 2014 byla středa 28. 5. 2014; žalobce tak svoji žádost o příspěvek na bydlení podal opožděně.
16. Ze shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně